

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 706: Bất Luận Là Người Bồ Thí, Vật Bồ Thí, Hay Người Nhận Bồ Thí, Không Gì Chẳng Phải Là Do Nhân Duyên Hội Tụ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 060)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bất luận người bồ thí, vật bồ thí, hay người nhận bồ thí, không gì chẳng phải là do nhân duyên hội tụ, hiện ra cái ‘huyễn hữu’ này, cho nên đều gọi là ‘phi’.]

Trong câu nói này, nói một cách thiết thực, nếu không giảng giải cặn kẽ ra thì sẽ xem không hiểu. Chỉ đơn thuần nhìn vào mặt chữ này, thì ý nghĩa liền bị hiểu sai toàn bộ. Đây là điều cổ đức thường nói: “*Y văn giải nghĩa, tam thế Phật oan*” (Dựa vào văn tự để giải thích ý nghĩa, ba đời chư Phật đều kêu oan), ba đời chư Phật đều kêu oan uổng, quý vị đã hiểu sai ý của ta mất rồi.

“**Người bồ thí**” (thí giả): là người có khả năng bồ thí, là người phát Bồ Đề tâm như chúng ta. “**Người nhận**” (thọ giả): là tất cả chúng sanh. “**Vật bồ thí**” (thí vật): bao gồm toàn bộ mọi hoạt động của chúng ta. “Vật bồ thí” là mang ý nghĩa này, chứ không phải nói tôi lấy một chút đồ vật đem tặng cho người khác thì đó mới gọi là “vật”. Nếu quý vị hiểu theo ý nghĩa như vậy thì thật quá đối càn cợt, sao có thể coi là Kim Cang Bát Nhã được? Kiểu bồ thí đem đồ vật tặng người như thế này thì ngay cả trẻ nhỏ ba tuổi cũng đều biết, vậy thì sao có thể nói là Bồ Tát ở ngôi vị cao thâm đến giảng bộ kinh này được chứ? “Vật bồ thí” ở đây, chính là nói đến toàn bộ đời sống trong suốt một đời của chúng ta.

Kỳ thực, tôi dùng từ “chúng ta”, cách nói này cũng có chỗ chưa thật chuẩn xác, đúng ra phải là gì? Phải là “**những người chân thật phát Bồ Đề tâm**”. Bản thân chúng ta trong đời này chưa chắc đã chịu xả kỷ vị nhân (hy sinh bản thân vì người khác), thì làm sao có thể nói đến chuyện bồ thí? Chúng ta “hữu trụ” (có dính mắc) mà lại không chịu sanh tâm, không chịu thực hành bồ thí.

Những người chân thật phát tâm A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, họ chính là như vậy. Họ đích thực đối với hết thảy pháp đều “vô trụ”, toàn bộ mọi hoạt động trong đời sống của họ đều là Bồ thí, đều là vì muốn làm lợi ích cho tất cả chúng sanh, đây mới chính là ý nghĩa của kinh Kim Cang.

Tất cả mọi thứ này, quý vị thử nghĩ xem, có phải là pháp do nhân duyên sanh ra hay không? Vẫn là nhân duyên. Chung quy không thể rời khỏi nguyên lý “duyên sanh” này. Không rời khỏi nguyên lý này, thì tất cả đều là “nhân duyên sanh pháp” (pháp do nhân duyên sanh ra).

Đã là pháp do nhân duyên sanh ra, thì sẽ không có tự tánh, thế nên gọi là “vô tự tánh”. Duyên sanh vô tánh, Duyên khởi tánh không. Trong Tánh Tông có một thuật ngữ như thế này: “Duyên khởi tánh không”, đó chính là nói đến “duyên sanh vô tánh”. “Vô tánh” cũng có thể nói là: do duyên sanh nên không có tự thể. Không có tự thể, thì “đương thể tức không” (ngay nơi bản thể vốn dĩ là không), “liễu bất khả đắc” (trọn chẳng thể được).

Cho nên nói là “phi”, “phi” chính là Không tướng.